

ENGEL Mİ SEVMEMEYE?

"Çekil be! Zaten kalabalık, birde senin iskemlenin derdini mi çekeceğiz?" diye çıkıştı Büşra, tekerlekli sandalyeyle okul koridorunda ilerlemeye çalışan Selma'ya. Sonra yanından hışımla geçip gitti. Selma, kimseye zarar vermek istemeden, zor bela tekerlekli iskemlesini kalabalığın arasında sürerek, sınıfına gitmeye çalışıyordu. Büşra çoktan sınıfına varmıştı.

"Ya, okulun kalabalığı yetmiyor gibi, bir de şu iskemleli kız çıktı başımıza!" diye yakındı arkadaşlarına. Selma, okuldaki tek engelli öğrenciydi ve yeni gelmişti. Babasının tayini yüzünden, eski okulunu bırakıp, yeni şehirde yeni bir okula başlamış, diğer okula başladığı zaman yaşadıklarını yeniden yaşamak zorunda kalmıştı. Tekerlekli iskemlesinden nefret ediyordu ama yapabileceği başka bir şeyi de yoktu. Kader onu ister istemez o iskemleye mahkûm etmişti.

Büşra, arkadaşlarıyla sınıfta şakalaşıp eğlenirken, Selma sınıfa girmişti. Zaten sınıfa ne zaman girse bütün gözler hemen ona çevriliyordu. Normalde yardım olmadan sıraya oturamadığı için, öğretmenleri onu en ön sıranın yanında, cam kenarında, iskemlesiyle oturmasına izin veriyorlardı. Böylece iskemleden sıraya, sıradan iskemleye geçme derdi olmuyordu. Bu geçişler onu çok zorluyordu. Acı çekiyor, kimi zamanda ağlıyordu. Yaşamak için başkalarının yardımına muhtaç olmak, insanlık onuruna dokunuyor, içerliyordu.

Selma iskemlesini her zamanki yerine götürüp yönünü tahtaya çevirmiş öğretmenin gelmesini bekliyordu. Sınıftaki bütün öğrenciler konuşuyor, şakalaşıyorlardı. Selma'nın katılamayacağı ama katılmayı çok istediği bir coşku vardı aralarında. O, bulunduğu yerden mahzun gözlerle onları izliyordu çokta fark ettirmemeye çalışarak. Sebebi bilinmez, bir ara Büşra ile göz göze geldiler; o, Büşra'ya sevgi dolu bakışlarla bakarken, Büşra'nın bakışları birden, şimşekler saçarcasına sertleşip, tersleşmişti. Bunu anlayan Selma, hemen gözlerini yeniden önüne indirdi. Gizli gözyaşları gene coşmuş, yüreğine doğru akmaya başlamıştı.

Okul çıkışı tesadüfî Selma ve Büşra'nın yolları gene kesişmişti. Selma yüzünde tatlı bir tebessümle Büşra'ya baktı ama Büşra, küçümseyici bir yüz ifadesiyle Selma'ya bakıp, yanından geçip gitti. Selma gerçekten çok kırılıyordu. Diğer çocuklarda farklı davranıyor ama en azından belli etmemeye gayret gösteriyorlardı. Büşra çok fütursuz bir şekilde tavrını ortaya koyuyor, Selma'nın alınıp alınmayacağını hiç umursamıyordu. Selma, zaten okula giriş çıkışlarda sürekli zorluk çekiyordu. Tekerlekli iskemlesini okulun merdivenlerinden indirip çıkarmak tam bir cehennem azabı oluyordu. Allah'tan iyi kalpli bir iki hademe ona yardımcı oluyorlardı. Bu da Selma'nın zoruna gidiyordu ama başka çaresi yoktu ki!... Okul normal öğrencilere göre yapılmıştı. Okuldan eve gitmek bambaşka bir çileydi. Üstüne üstlük birde okuldaki arkadaşlarının böyle davranması onu iyice kırıyor, yıpratıyordu. Her şeye rağmen o, güler yüzlü, sevgi dolu bir kızdı. Gerçek anlamda onu tanıyan herkes çok seviyor, arkadaşlığından memnun kalıyorlardı. Tabi o aşamaya getirmek bir ilişkiyi en zoruydu. Başka insanların gözlerine hemen sakatlığı takılıyor ve ondan uzaklaşıyorlardı. İyide, sakatlığı kendisine yükü, onlara ne oluyordu ki? Buna bir türlü anlam veremiyordu; sırf bu yüzden insanlardan bir şeyler istemekten sürekli çekinir olmuştu.

Okulda öğretmenleri ona çok sıcak yaklaşıyorlardı. Çok zeki ve çalışkan bir öğrenciydi ve hedefi iyi bir pedagoğ olmaktı. Diğer öğrencilerle arasının iyileşmesini ve arkadaşlık ilişkilerinin sıcak olmasını sağlamaya çalışıyorlardı. Tabii bütün bu çabalar, insanların ön yargılarına ölümüne sarılmaları sebebiyle çok yavaş işliyordu. O ise durmadan kendine dönüyor, geceleri yalnız kaldığında için için ağlayıp kahrediyordu. Neden diğer çocuklar gibi rahatça yürüyemiyordu, koşup oynayamıyordu? O'nun tek ve gerçek dostları kitaplarıydı. Hemen her konuda bol bol okuyordu. Boş zamanlarını hep okuyarak dolduruyor, kendini geliştiriyordu. Bu yüzden diğer öğrencilerden oldukça donanımlı ve farklıydı. Doğal olarak bu öğretmenlerinin gözünden kaçmıyor bu yüzden Selma'ya ayrı bir ihtimam gösteriyorlardı.

Selma'nın okuldaki durumu pek değişecek gibi görünmüyordu. Çocuklar sürekli ondan uzak durmayı, aralarına almamayı tercih ediyorlardı. Büşra ise sebepsiz yere bulduğu her fırsatta Selma'ya yükleniyor, onu kırıyor, rencide ediyordu. Eğitim yılı neredeyse yarıya gelmişti. Dersler, sınavlar tüm hızıyla devam ediyordu. Bütün öğrenciler bir yandan okulu bitirmenin diğer yandan üniversiteye hazırlanmanın derdindeydiler. Herkes, Selma'da dâhil test kitaplarına, yardımcı kitaplara dalmışlardı, harıl harıl çalışıyorlardı. Ne de olsa istikballerini belirleme dönemindeydiler ve çok sıkı çalışmaları gerekiyordu.

Günlerden Perşembe'ydi. Selma okula gelmiş, hademeler yardımıyla sınıfına gitmişti. Sınıfta tuhaf bir durgunluk ve uğultu vardı. Selma, sınıftaki hiç bir arkadaşıyla samimi olamamıştı bu yüzden ne fısıldaştıklarını, uğultunun ve tuhaf durgunluğun sebebini hemen anlayamamıştı. Arkadaşlarından hiç birisi de ona açıklama yapmak gibi bir incelikte bulunmamışlardı. İlk dersleri coğrafya olmasına rağmen sınıfa giren öğretmenleri, rehber öğretmenleriydi. Herkes yerine oturmuştu. Öğretmenlerinin yüzünde üzgün bir ifade vardı.

"Çocuklar!" diye söze başladı öğretmenleri. *"Sizlere bugün üzücü bir haber vermek için geldim ben sınıfınıza."* O sırada Selma'nın gözleri Büşra'yı aradı sınıfta. Yoktu. Öğretmen devam etti: *"Bu sabah, bir arkadaşınız hakkında üzücü bir haber aldık. Ağır bir kaza geçirmiş ve şu an hastanedeymiş. Kaza geçiren arkadaşınız, Büşra!"* dediği anda sınıfta bir uğultu kopmuş, Selma'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. *"Arkadaşınız Büşra'nın durumu ağır, yoğun bakımdaymış. Okula ne zaman döneceği belli değilmiş. Bizim bildiklerimiz bu kadar. Umuyorum arkadaşınızı böyle bir gününde yalnız bırakmazsınız."* diyerek sözlerini tamamlamış ve sınıftan çıkmıştı. Selma'nın gözleri dolmuştu, neredeyse ağlayacaktı. Tuhaf bir şekilde, kendisine bu kadar haşın ve kırıcı davranan Büşra'ya karşı sıcaklık hissediyordu. İçten içe sevdiği bile söylenebilirdi. Okul çıkışı, annesinden ricada bulunarak soluğu Büşra'nın yattığı hastanede almışlardı. Hastanede Büşra'nın anne ve babasını bulmuş, onlarla konuşmuşlardı. Büşra yoğun bakımda olduğu için kimseyle görüştürülmüyordu. Ancak bir kaç gün sonra, yoğun bakımdan çıktıktan sonra görüştürülebileceğini söylemişlerdi. Ondan sonraki her gün, Selma annesinden ricada bulunup, hastaneye Büşra'yı görmeye gidiyordu. Büşra yoğun bakımdan çıktığı anda onu ilk gören arkadaşı da Selma olmuştu. Selma, Büşra'nın sağlığının kısmen yerinde olduğunu, ama bundan sonra yürümesinin imkânsız olduğunu öğrenince yıkılmıştı. Ailesinden daha çok onu etkilemişti Büşra'nın

durumu. Çünkü biliyordu neler yaşayacağını, nasıl bir hayata mahkûm olacağını. Diğer insanlar içinde, sürekli kaçınılan bir insan olacağını, hayatın her evresinde sürekli zorluklarla mücadele etmek zorunda olduğunu, bunun için çok ama çok güçlü olması gerektiğini çok iyi biliyordu. Büşra, ilk gözlerini açtığında da, Selma'yı başında, anne babasıyla beklerken bulmuş; çok utanmıştı.

Araya yarıyıl tatili girmiş, okulları kapanmıştı. Selma, bulduğu her fırsatta Büşra'yı ziyarete gidiyordu. Her gittiğinde biraz daha yaralanıyordu. Yaralanmasının sebebi ise, Büşra, sakat kalışını kabullenemiyor, Selma'nın geliş sebebininse, onun sakat kalışına sevinmiş olmasına yoruyordu. Fakat durum tam tersiydi. Selma, Büşra'nın neler yaşayacağını çok iyi bildiği için ona yardımcı olmak istiyor, yalnız olmadığını hissettirmeye çalışıyordu. Bir süre sonra, Büşra'nın tutumları, Selma'yı iyice yormuş artık ziyareti kesmişti.

Yarıyıl tatili bitmiş; okulları açılmıştı. Selma, heyecanla gelmişti okuluna. Arkadaşlarına, öğretmenlerine kavuştuğu için sevinçliydi. Gözleri Büşra'yı arıyordu. Hademelerin yardımıyla sınıfına çıkmıştı; hademelerden Hüseyin amca tatlı tebessümüyle Selma'ya bakmış ve: *"Seni çok özledik kızım; hoş geldin!"* demişti. Hüseyin amcanın bu sözleri ona her şeyi unutturmuştu. Zaten Hüseyin amcanın tatlı dili ona hep şevk veriyordu. Sınıfa vardığında gözleri Büşra'yı aramıştı ama yoktu, hemen iskemlesini her zamanki yerine getirmiş ve ders kitaplarını çıkarmaya başlamıştı. Her zaman olduğu gibi diğer arkadaşları sanki o sınıfta değilmiş gibi konuşuyor, şakalaşüyor, eğleniyorlardı. Herkes birbirine tatilde neler yaptığını anlatıyordu. Selma ise, bir kapıya bakıyor, bir kitaplarına bakıyordu. Gayri ihtiyari Büşra'nın gelişini gözlüyordu. Nihayet Büşra sınıfın kapısında görünmüştü. Onu fark eden herkes birden suskunluğa bürünmüştü. Selma ve Büşra göz göze gelmişlerdi. Selma'nın gözleri dolmuştu. Şu an Büşra'ya sarılmak istiyordu. Büşra onun tam karşı tarafına gelecek şekilde iskemlesini yerleştirmişti. Gözleri dolu dolu olmuştu. Arkadaşları yaratık görmüş gibi bakıyordu ona. Nihayet içlerinden birisi gidip Büşra'ya sarılmıştı. Büşra beklemediği bu hareket karşısında tuhaflaşmıştı, sonra birden arkadaşını kendisinden iterek uzaklaştırdı. Bu hareketinden sonra hiç bir arkadaşı ona yaklaşmamıştı.

Bir yanda Selma arkadaşlarıyla daha sıcak ilişkiler kurmaya çalışırken, dışlanıyor; diğer yandan Büşra, kendisine yaklaşmaya çalışan arkadaşlarını, kendinden uzaklaştırıyordu. Bu durum öğretmenlerini çok rahatsız ediyordu. Rehber öğretmenleri Melda Hanım bir çözüm bulmaya kararlıydı. Bir gün okula psikoloji uzmanı bir arkadaşıyla gelmişti. Selma ve Büşra'yı sınıftan çıkarıp, müdürün odasına götürmüşler, rehber öğretmenleri ve arkadaşı sınıfta kalmıştı. Öğretmen söze başladı; *"- Bakın çocuklar, insan olarak hepimiz aynı özelliklere sahip olarak yaratılırız. İki elimiz, ayağımız, gözlerimiz, kulaklarımız v.s. Bütün uzuvlarımızla benzeşiriz. Ne talihtir ki, bazılarımız doğuştan, bir hastalık yüzünden, bir kaza sonucu ve başka sebepler yüzünden, bazı uzuvlarını kaybedebilir. Bizlere, yani sağlıklı insanlara göre onların bedensel eksiklikleri vardır. Bedensel engelli olan bu insanlar doğal olarak bazı şeyleri bizim gibi yapamazlar. Bu yüzden, engelli insanlara saygı duyup, elimizden geldiğince yardımcı olmak zorundayız."* Dedi. *"Sevgili arkadaşım psikolog Tamer Candan*

beyi sizlere tanıştırayım, konuyla ilgili kendisinin sizlere bir açıklaması olacak”.
Dedi.

Tamer Bey önce sınıftaki herkesi süzdü ve; “- *Sevgili çocuklar, öğretmeninizin dediği gibi, hayatta bazı insanlar, yaşadıkları talihsiz olaylar yüzünden bazı uzuvlarını kaybeder ya da kullanamazlar. Bu bedensel engelli insanlar normal hayat akışında bizim kolaylıkla yaptıklarımızı yapamazlar. Sosyal yaşam içindeki her şey de normal insanlar için yapıldığından, özürlü insanlar sosyal hayat içinde yaşamlarını sürdürürken bir çok engelle karşılaşır. Bu engeller karşısında onlara yardımcı olmak bizim insani görevimizdir. Bu insanlar özürlü oldukları için zaten yeteri kadar psikolojik olarak çökmüş olurlar, bir de bizim onlara cephe almamız onları daha çok yaralayacaktır. Sizin yaşadıklarınızdan örnek verecek olursak, Selma yürüyemiyor. Ama her şeye rağmen okuluna geliyor, derslerine katılıyor sizinle birlikte olmaktan mutlu oluyor. Eminim ki, özürlü olmasının acısını kendi iç dünyasında yeterince yaşıyordur bir de sizin ya da Büşra'nın ona cephe alması onun hayatını daha zorluyordur.*

Müdürleri Zahir beyin odasındaki bekleyişin uzun sürmesi, Taner beyin yaptığı konuşmanın uzun sürdüğünü gösteriyordu. Ne Selma, ne de Büşra konuşmuyordu. Arada Zahir beyin sorduğu ufak sorulara kaçamak cevaplar vermek dışında geçen bu uzun sürede hiç konuşmamışlardı.

Zahir bey; “*Saniyorum siz ikiniz artık daha yakın iki arkadaş olacaksınız?”*
Bu soruya ne Selma ne de Büşra yanıt vermemişti.

Bir süre sonra rehber öğretmenleri Melda Hanım arkadaşı Taner Bey ile birlikte müdürün odasına gelmişlerdi. Taner Bey, Selma ve Büşra'ya dönerek; “*Bakin çocuklar, hepimiz bu hayatta potansiyel özürlüyüz. Toplum bu gerçeği yavaş yavaş kazanıyor ama öncelikle sizler birbirinize destek olmak zorundasınız. Hayatın karşınıza çıkardığı engelleri el birliğiyle aşmak durumunda kalacaksınız. Selma bu engellerle çok önceden tanışmış. Büşra, Selma bu yolda senin yanında dost olarak var olmayı seçiyor ama sen onu yanlış değerlendirip, kendinden uzaklaştırmayı yeğliyorsun. Bu tutumun diğer arkadaşlarına karşıda böyle. Bu şekilde davranmaya devam edersen çok yalnız kalırsın.”* Selma, bunları daha öncede duyduğu için biliyordu ama Büşra için yeni bir yaşam biçimi başlamıştı. Konuşmadan sonra önce Selma ve Büşra birbirlerine sarılmışlardı. Gözyaşlarını tutamamış, sınıksız birbirlerine kenetlenmişlerdi. Daha sonra sınıfa döndüklerinde, sınıfta başka bir bayram havası esmiş, bütün arkadaşları onlara sarılmış, şakalaşmış, sohbetler etmişlerdi. Artık farklılıkları fark edip, engelleri kaldırmaya sınıfça karar vermişlerdi. Okul idaresi de yeni bir karar alarak, merdivenlere tekerlekli sandalyelerin daha rahat gelip gitmesini sağlayacak düzeneği kuracaklarını duyurması ayrı bir bayram havası estirmişti.

Öğretmenleri ve psikologun hepsine verdiği öz mesaj ise şuydu;
"UNUTMAYIN; HEPİMİZ POTANSİYEL ÖZÜRLÜ ADAYIYIZ!"

ESER SAHİBİNİN:

Rumuzu: şiradamı

Adı Soyadı : Mehmet Koç

Özgeçmişi : 04/03/4968 Afyon Karahisar doğumlu, ilk, orta, lise eğitimini Afyon Karahisarda tamamladı. Ortaokul yıllarından bu yana edebiyat alanında kendini geliştirmek için çalıştı.

Çoğunlukla eserlerini kişisel yayıncılık yoluyla okuyucularla buluşturma yolunu seçti.

Okumak, internet yayıncılığı, edebi eserler (hikaye, şiir, deneme v.b) yazmak özel uğraşları arasındadır. 1995 yılından bu yana İstanbul'da ikamet etmektedir.

Yarışma kuruluna ve katılımcılarına başarılar diler....

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.